

ΚΑΛΟΨΙΑ

ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΜΑΓΓΙΔΗ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ
ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ
ΚΟΡΙΝΘΟΥ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΕΚΘΕΣΗΣ

ΚΑΛΟΨΙΑ

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ, 7 ΜΑΙΟΥ 2023

ΔΙΑΡΚΕΙΑ

07/5 - 31/5, 2023

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

ΑΝΤΩΝΙΑ ΤΖΑΝΑΒΑΡΑ

ΚΕΙΜΕΝΑ

ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΜΑΓΓΙΔΗ

ΓΡΑΦΙΣΤΙΚΟΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ

ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΜΑΓΓΙΔΗ

ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΜΑΓΓΙΔΗ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

<https://www.chrysanthe-art.com/>

Η Χρυσάνθη Μαγγίδα γεννήθηκε στην Αθήνα, έζησε και μεγάλωσε στις Η.Π.Α., ταξίδεψε πολύ και μορφώθηκε τόσο στην Αμερική όσο και στην Ευρώπη, αφομοιώνοντας και συνδυάζοντας επιδράσεις και από τις δύο ηπείρους. Σπούδασε στο Dickinson College, Η.Π.Α. (2013-2016), όπου άριστευσε και αποφοίτησε με τριπλή ειδίκευση στις Καλές Τέχνες, την Αρχαιολογία και την Ιστορία της Τέχνης (BA). Συνέχισε με μεταπτυχιακές σπουδές στην Ακαδημία Καλών Τεχνών της Πενσυλβάνια στη Φιλαδέλφεια των Η.Π.Α. (2017-2019) όπου έγινε δεκτή με τιμητική υποτροφία και της απονεμήθηκε το Masters of Fine Arts (MFA) με ειδίκευση στη ζωγραφική. Κατά τη διάρκεια των προπτυχιακών και μεταπτυχιακών της σπουδών έγινε αποδέκτης πολλών ακαδημαϊκών διακρίσεων και βραβείων. Το 2021 έλαβε με άριστα δεύτερο δίπλωμα Masters (MA), στην Αρχαιολογία της Ελλάδας και της Ανατολικής Μεσογείου από το Τμήμα Αρχαιολογίας του Ε.Κ.Π.Α. και στη συνέχεια έγινε αποδεκτή ως υποψήφια διδάκτωρ στο ίδιο πανεπιστήμιο στην Κλασική Αρχαιολογία και Τέχνη.

Η Χρυσάνθη διδάσκει Καλές Τέχνες και Ιστορία της Τέχνης ως συνεργάτιδα-καθηγήτρια στο Αμερικανικό Κέντρο Αρχαιολογίας στις Μυκήνες, ενώ συμμετέχει επίσης για πολλά χρόνια ως αρχαιολόγος σε αρχαιολογικές ανασκαφές στις Μυκήνες και τη Λαμία. Έχει αποκτήσει πολύτιμη εμπειρία ως επιμελήτρια εκθέσεων σε γκαλερί τέχνης, και εργάζεται ως σύμβουλος δημοσίων σχέσεων και μέσων κοινωνικής δικτύωσης στην AGORA Gallery της Νέας Υόρκης. Κύρια ασχολία, ωστόσο, της Χρυσάνθης είναι η ζωγραφική. Έχει συμμετάσχει σε συλλογικές εικαστικές εκθέσεις και διαγωνισμούς ζωγραφικής στο εξωτερικό, ενώ έχει παρουσιάσει ατομικές εκθέσεις ζωγραφικής στην Ελλάδα (Δημοτικές Πινακοθήκες Λαμίας, Νέου Ηρακλείου, Κορίνθου).

ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΜΑΓΓΙΔΗ

ΚΑΛΟΨΙΑ

Η εποχή μας, περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη ιστορική περίοδο, μας παρέχει την ελευθερία να υπερβούμε όρια, να εξερευνήσουμε και να αυτοπροσδιορίσουμε την ατομικότητά μας, πέρα και πάνω από κοινωνικούς κανόνες, συμβατικότητες, ή άλλες ετερονομίες. Στην εικαστική αυτή έκθεση χρησιμοποιώ ανθρώπινες φιγούρες ως μέσο για να εξερευνήσω την προσωπική ταυτότητα και, ιδιαίτερα, πώς η συνεκτική συνάρθρωση, αλληλεπίδραση και διάδραση νου και σώματος σφυρηλατούν και διαμορφώνουν την ατομικότητα και προσωπικότητα.

Ο πολυδιάστατος μηχανισμός όπου το σώμα και το πνεύμα αντιπαλεύουν ή αλληλοσυμπληρώνονται σε μια δυναμική ισορροπία μετεξέλιξης, απεικονίζεται διαθλαστικά μέσω της δυϊκής σημειολογίας των εικονιστικών συστατικών που διακρίνονται από διαφορετική τεχνική, υλικό, και τεχνοτροπία. Οι φιγούρες που αποδίδονται με κάρβουνο αντιπροσωπεύουν το φυσικό σώμα με όλες τις δυνάμεις και τους εγγενείς περιορισμούς του, ενώ οι μορφές που καλύπτονται με εικονιστικά μοτίβα ξυλογραφίας συμβολίζουν την απεριόριστη, εσώτερη ουσία της ανθρώπινης ύπαρξης στην οποία αποτυπώνονται βιώματα, μνήμες, εμπειρίες, συναισθήματα. Επιπλέον, η παραλλαγή και διαφοροποίηση του πορτραίτου που προσιδιάζει σε επένθετη μάσκα, υποδηλώνει οπτικά και σημασιολογικά τη θολή ασάφεια μεταξύ πραγματικού και ιδεατού.

Τα εικονιστικά στοιχεία στα έργα μου είναι αισθητικά επηρεασμένα από την αρχαία ελληνική τέχνη, της οποίας η φιλοσοφία έχει καταγωγικές ρίζες στα ιδανικά της τελειότητας. Η τελειότητα στην αρχαία Ελλάδα ως αυταξία εστίαζε στην ιδανική ισορροπία σώματος και νου, τα οποία θεωρούνταν θεϊκά δώρα στους θνητούς. Τα έργα μου, ωστόσο, αμφισβητούν αυτό το αρχετυπικό ιδανικό της τελειότητας αντιπαραβάλλοντάς το με τις ατέλειες που φέρουμε εσωτερικά και εξωτερικά. Καθώς μεγαλώνουμε, ωριμάζουμε και βιώνουμε συνεχώς νέες εμπειρίες, ας θυμόμαστε ότι τις ατέλειές μας πρέπει να τις αποδεχόμαστε, να τις εκτιμούμε και να τις αγαπάμε, διότι αυτές οι εγγενείς και ετερογενείς ατέλειες μαρτυρούν την μακρόχρονη ύπαρξή μας στη Γη, αποτυπώνουν τις εμπειρίες μας, και συνδιαμορφώνουν την προσωπικότητα και ετερότητά μας με αυθεντικότητα. Τελικά, αυτές οι ατέλειες είναι που μας κάνουν μοναδικούς και ξεχωριστούς.

Το «Είδωλον» είναι το πορτραίτο μιας γυναίκας σε όψη τριών τετάρτων που κοιτάζει αφηρημένα στο κενό, καθώς το πρόσωπο και το σώμα της καθοδηγούνται από πέντε χέρια που κατευθύνουν το βλέμμα της. Η γυναικεία μορφή πλαισιώνεται από ένα χρυσό φωτοστέφανο.

Το έργο είναι καθαρά συμβολικό, καθώς η σύνθεση παραπέμπει μεταφορικά σε μια δυαδικότητα που βιώνουμε στην καθημερινή μας ζωή. Αυτή η δυαδικότητα εκφράζεται σημειολογικά και εικαστικά από την δραματική αντίθεση ανάμεσα σε ένα εσωτερικό αφήγημα που προβάλλει η απεικόνιση της μορφής με κάρβουνο, και σε ένα εξωτερικό αφήγημα που σηματοδοτούν τα επένθετα μοτίβα ξυλοτυπίας. Το εσωτερικό αφήγημα καταλαμβάνει το άνω μέρος του προσώπου της μορφής, περίπου το 1/3 της σύνθεσης. Αποδίδεται με κάρβουνο σε χαρτί με δύο καθαρά χρώματα (λευκό και μαύρο), τα οποία συμβολίζουν το στοιχείο της αγνότητας που ενυπάρχει σε όλους μας. Το φωτοστέφανο, διαγνωστικό χαρακτηριστικό της βυζαντινής εικονογραφίας και αισθητικής που παραδοσιακά συμβολίζει μια μορφή που λατρεύεται και εξυψώνεται για την αγνότητά της, σε αυτό το μη θρησκευτικό πλαίσιο ειδωλοποιεί μια μορφή που είναι ατελής –σαν ένα έργο σε εξέλιξη– και που αγωνίζεται να διαμορφώσει την καλύτερη δυνατή εκδοχή του εαυτού της. Αυτό το δυναμικό στοιχείο του ημιτελούς και ανολοκλήρωτου αναδεικνύεται από τα διαφορετικά στοιχεία της σύνθεσης.

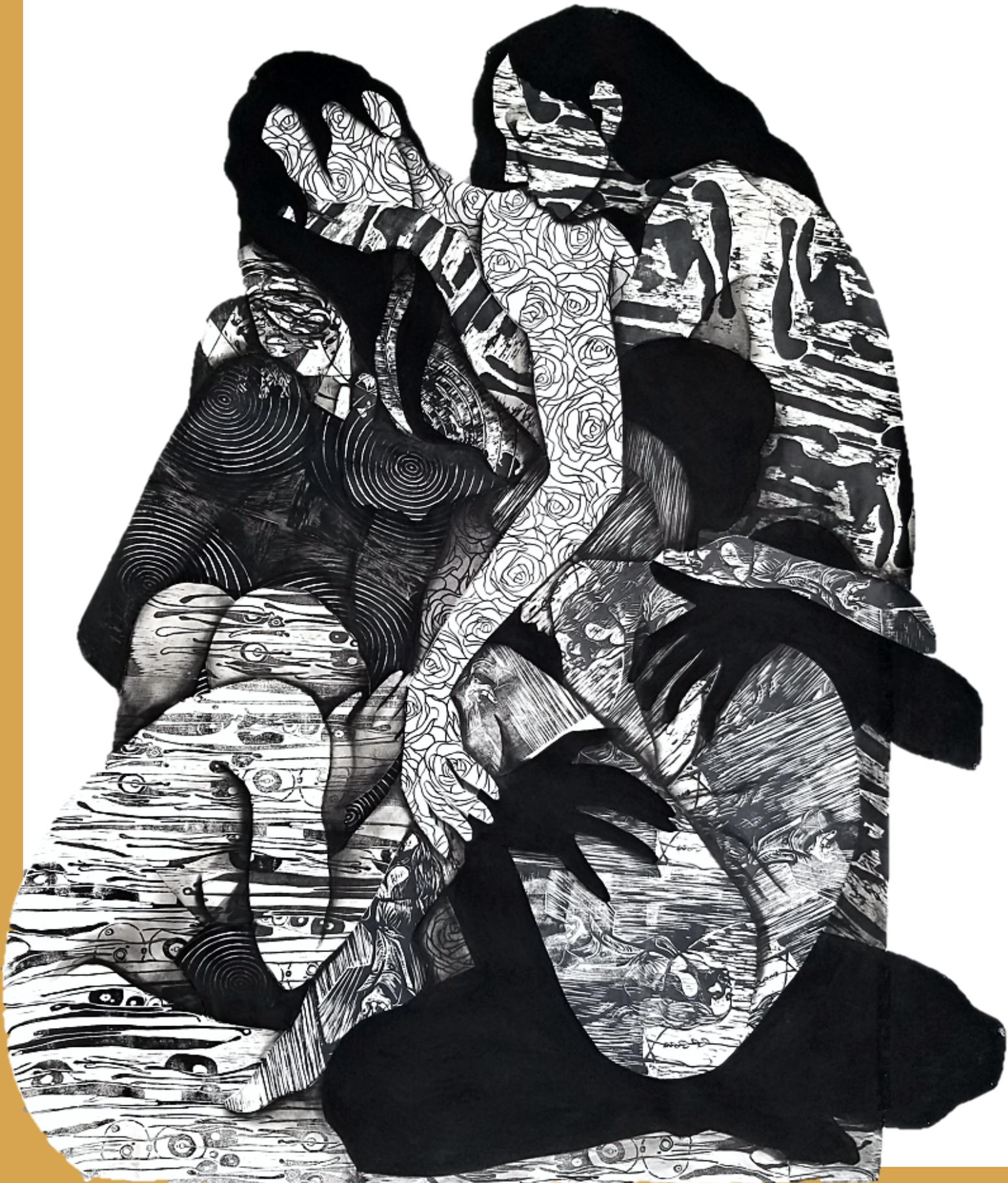
Το κάτω μισό του προσώπου καλύπτεται από επένθετη επιδερμίδα διακοσμημένη με ξυλοτυπικό εικονιστικό μοτίβο από πολλά διαφορετικά μάτια που περιβάλλουν το πρόσωπο και το πάνω μέρος του σώματος της μορφής, τα μάτια των άλλων που συνεχώς μας παρατηρούν, μας επικρίνουν, μας χαρακτηρίζουν, μας αξιολογούν. Το βάρος της κοινωνικής πίεσης για το ποιοί πρέπει να είμαστε σε διαφορετικά κοινωνικά πλαίσια μας κάνει προσαρμοστικούς στο περιβάλλον και επιρρεπείς στο να εναρμονιζόμαστε με τις κοινωνικές συνθήκες. Αυτός ο ετεροπροσδιορισμός, ωστόσο, αλλοιώνει την αυθεντικότητα και την ατομικότητά μας. Η απόκρυψη του αυθεντικού μας εαυτού από τους άλλους μας βαραίνει εσωτερικά - όταν ενεργούμε έτσι για πάρα πολύ καιρό, ξεχνάμε τι ήταν πραγματικά προσωπικό, αυθεντικά δικό μας. Τί είναι τελικά δική μας επιλογή και τι διαμορφώθηκε από άλλους; Τα πέντε χέρια, διακοσμημένα με διαφορετικά ξυλοτυπικά εικονιστικά μοτίβα που σηματοδοτούν διάφορες καταστάσεις, αγγίζουν σταθερά τη γυναικεία μορφή επιχειρώντας να κατευθύνουν την προσοχή της σε διαφορετικά σημεία δρώντας ταυτόχρονα και προκαλώντας έτσι χάος εξωτερικά και εσωτερικά.

Μέσα σε μια μετέωρη αβεβαιότητα προκύπτει το αναπόφευκτο δίλημμα επιλογής για τον καθέναν από μας: ετεροπροσδιορισμός ή αυτοπροσδιορισμός, τί θα επικρατήσει τελικά, η επένθετη επιδερμίδα που δημιουργούν τα μάτια των άλλων ή ο εσωτερικός, αυθεντικός μας εαυτός;

Είδωλον, 147 x 107.5, Mixed Media
(κάρβουνο σε χαρτί, ξυλοτυπία, υφασμάτινο χαρτί), 2019

Κύκλια Πάθη, 167 x 140, Mixed Media
(κάρβουνο σε χαρτί και ξυλοτυπία), 2019

Η σύνθεση με τίτλο «Κύκλια Πάθη» αποτελείται από επτά γυναικείες μορφές που προσωποποιούν επτά συναισθήματα της ανθρώπινης ψυχής. Κάθε μορφή αποδίδεται με διαφορετικό μοτίβο ξυλοτυπίας που φέρει υφή, μια επένθετη επιφάνεια που φαίνεται και είναι οργανική, σαν επιδερμίδα, παραπέμποντας στις διαφορετικές ταυτότητες αυτών των συναισθημάτων. Κάθε συναίσθημα αναδύεται μέσα μας και όλα δημιουργούν ένα εσωτερικό σύστημα ελέγχων και ισορροπιών.

Η μαύρη μορφή κάτω δεξιά, η μόνη που αποδίδεται εξ ολοκλήρου με κάρβουνο, συμβολίζει τη Συμπόνια. Αν και το μαύρο, εικαστικά, γίνεται συχνά αντιληπτό με αρνητικό πρόσημο, η συσχέτισή του εδώ με τη συμπόνια σηματοδοτεί την ισχυρή μεταβατική του ιδιότητα, με την έννοια ότι η συμπόνια παρηγορεί, προστατεύει και απορροφά το σκοτάδι που μπορεί να θολώσει ένα άτομο. Η σιλουέτα της έχει δημιουργηθεί σε μεγαλύτερη κλίμακα για να τονίσει τη στάση της μητρικής φροντίδας καθώς αγκαλιάζει την Κατάθλιψη, η οποία προσωποποιείται από μια γυναικεία μορφή που κλαίει σε εμβρυακή στάση. Το συναίσθημα της κατάθλιψης εσωτερικεύει τον πόνο σε απομόνωση, στροβιλιζόμενη σπειροειδώς μέσα στις σκέψεις της. Με τη συμπόνια να θεραπεύει την κατάθλιψη, η σύνθεση κατευθύνει οπτικά τον θεατή πιο πάνω, στη γυναικεία μορφή της Συγχώρεσης που απλώνει το αριστερό της χέρι για να κρατήσει το αναπαυμένο κεφάλι της Χαράς, απελευθερώνοντας απαλά τα συναισθήματα που έχουν μολυνθεί από μνησικακία, εκδίκηση ή κατάθλιψη. Η χαρά είναι ένα συναίσθημα που προκαλείται από την ευτυχία: η επένθετη ξυλοτυπική επιδερμίδα της είναι λουλουδάτη, καθώς τα λουλούδια γεννούν χρώμα, μυρωδιά και ζωή. Η μορφή της Χαράς αναπαύεται γαλήνια, καθώς το αριστερό της χέρι αιωρείται στη μέση της σύνθεσης, χωρίζοντας τις υπόλοιπες μορφές με το φωτεινό λευκό χρώμα του χαρτιού. Η Χαρά υπερिσχύει και των δύο άλλων μορφών που βρίσκονται από κάτω της, της Οργής και της Σύγχυσης, δύο αρνητικά συναισθήματα που πυροδοτούν παράλογες ή παρορμητικές αντιδράσεις που αποδίδονται με σκοτεινά, περίπλοκα και ιλιγγιώδη εικονιστικά μοτίβα ξυλοτυπίας. Οι δύο αυτές μορφές τελικά οδηγούν οπτικά στην τελευταία γονατιστή μορφή κάτω αριστερά, την Ενοχή. Η μορφή της Ενοχής κρατά απαλά το χαλαρό χέρι της Χαράς και κρύβεται πίσω από το δικό της από ντροπή, ολοκληρώνοντας έτσι μια κυκλική σύνθεση που οδηγεί πίσω στη μορφή της Κατάθλιψης σε έναν ατελείωτο, επαναλαμβανόμενο «φαύλο κύκλο».

Αυτή η μάζα προσωποποιημένων συναισθημάτων είναι ένα κυκλικό αμάλαμα εναλλαγής θετικών και αρνητικών στοιχείων, καθώς χρειαζόμαστε το ένα για να αναγνωρίσουμε και να εκτιμήσουμε το άλλο. Η σύνθεση δημιουργείται σκόπιμα σε μαύρο και άσπρο, τα δύο πιο καθαρά και συμπαγή, αλλά αντιθετικά χρώματα που συμβολίζουν αντίστοιχα το βάθος του σκότους και το φως της ελπίδας.

Δυαδικότητα, 172 x 82,

Mixed Media (κάρβουνο σε χαρτί και ξυλοτυπία),

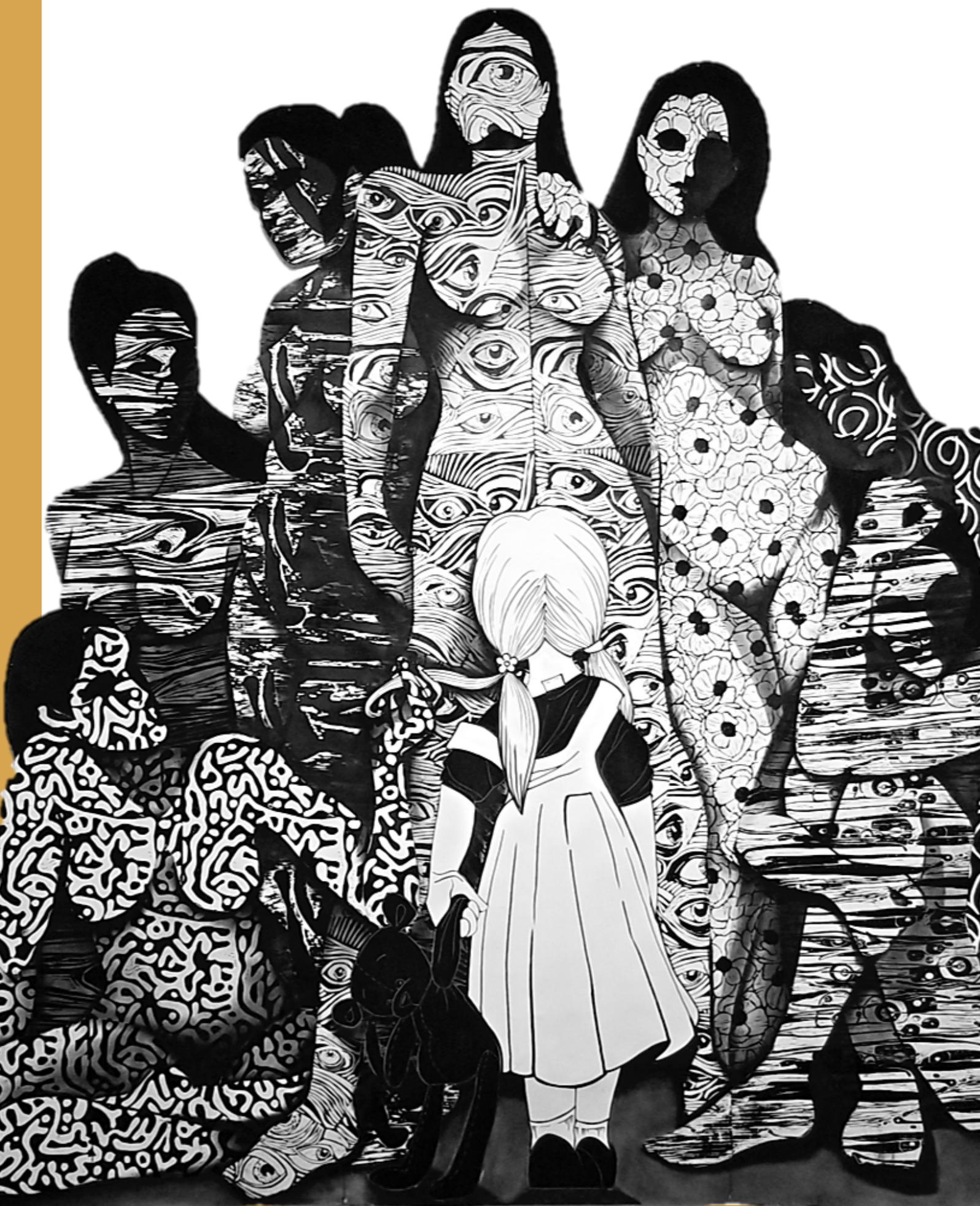
2019

Το έργο «Δυαδικότητα» φέρνει τον θεατή αντιμέτωπο με δύο διαφοροποιημένα μισά του ίδιου σώματος. Η αντιπολική θέση των δύο μορφών στη σύνθεση (η οποία μπορεί να εκτεθεί και ανάστροφα) είναι σκόπιμη, σηματοδοτώντας όπως και η γλώσσα του σώματός τους μια αισθητή απόσταση ανάμεσά τους, τόσο συναισθηματική όσο και χωροχρονική. Αυτά τα δύο σώματα μπορούν να ερμηνευθούν ως απεικονίσεις της ίδιας μορφής σε διαφορετικές συναισθηματικές καταστάσεις στο παρελθόν και στο παρόν.

Η μορφή στο άνω ήμισυ της σύνθεσης στρέφει την πλάτη της στον θεατή, υψώνοντας και πλέκοντας τα χέρια της πάνω από το κεφάλι της σε αμυντική, προστατευτική στάση – κρύβεται και θωρακίζεται ταυτόχρονα. Η γλώσσα του σώματός της υποδηλώνει φόβο, ανασφάλεια και κατάθλιψη, καθώς αποστρέφεται και αποκρύπτεται από τον θεατή. Αντίθετα, η μορφή στο κάτω ήμισυ της σύνθεσης είναι ξαπλωμένη ανάσκελα και ακουμπά με το κεφάλι της γυρισμένο στο πλάι. Αν και δεν έχει οπτική επαφή με τον θεατή, τα κλειστά της μάτια, τα ανοιχτά χείλη που αναπνέουν και τα χαμηλωμένα χέρια αντανακλούν μια αίσθηση ηρεμίας.

Αυτή η διττή μορφή αντιπροσωπεύει αυτό που είμαστε πριν και μετά από ένα τραυματικό γεγονός. Η απόσταση που παρατηρείται μεταξύ τους σηματοδοτεί τη χρονική περίοδο ανάκαμψης, αόρατη –καθώς συχνά παραβλέπεται– αλλά απαραίτητη για τη θεραπεία, ανάπτυξη και αναπροσαρμογή που καθιστούν αυτές τις δύο διαφορετικές μορφές παραλλαγές της ίδιας οντότητας. Και οι δύο μορφές αλλάζουν καθώς η μία ανήκει στο παρελθόν και δεν θα υπάρξει ποτέ ξανά με την ίδια μορφή, ενώ η άλλη μετεξελίσσεται συνεχώς ούτως ώστε η χρονική της διάρκεια στο παρόν είναι νομοτελειακά περιορισμένη.

Καθώς οι δύο μορφές δεν είναι αυστηρά καθορισμένες και στάσιμες αλλά δυναμικά μεταλλασσόμενες, τα πρόσωπα και τα σώματά τους καλύπτονται από επένθετη επιδερμίδα διακοσμημένη με διαφορετικά ξυλοτυπικά εικονιστικά μοτίβα που συμβολίζουν τα συναισθήματά μας. Αυτό που νιώθουμε εσωτερικά, συχνά αντανακλάται εξωτερικά.

Η σύνθεση με τον τίτλο «Η Αθωότητα και οι Θανάσιμες Αμαρτίες» αποτελείται από επτά γυναικείες μορφές που στέκονται αντιμέτωπες με ένα μικρό κορίτσι. Κάθε γυναικεία μορφή αντιπροσωπεύει μία από τις βασικές αμαρτίες που εμφωλεύουν στην ανθρώπινη ψυχή ανάλογα με τις σκέψεις, τις επιθυμίες, τα κίνητρα, τις επιλογές, τις αποφάσεις και τις πράξεις μας, δοκιμάζοντας το εσωτερικό ηθικό σύστημα ελέγχων και ισορροπιών (από αριστερά προς τα δεξιά): Απληστία, Οργή, Λαιμαργία, Υπεροψία, Λαγνεία, Νωθρότητα και Φθόνο. Οι επτά γυναικείες μορφές αποδίδονται με διαφορετικά ξυλοτυπικά εικονιστικά μοτίβα που αποτυπώνουν σημειολογικά, όπως και η διακριτή γλώσσα των σωμάτων τους, τον πυρήνα της μέγγενής τους. Αντίθετα, το κορίτσι που προσωποποιεί την Αθωότητα δεν φέρει ούτε ένα σημάδι στην πεντακάθαρη επιδερμίδα της. Αντιπροσωπεύει τον αυθεντικό, αγνό, άσπιλο και άγραφο εαυτό μας με τον οποίο ξεκινάμε στη ζωή, έως ότου η εμπειρία και ο «χρόνος γλύπτης των ανθρώπων παράφορος» χαράζουν τα πρώτα τους σημάδια στο δέρμα μας.

Η εμπειρία διαμορφώνει την προσωπικότητά μας, σφυρηλατεί χαρακτήρα και μας κάνει σοφότερους, αλλά για κάθε συναλλαγή υπάρχουν και αντίτιμο. Για ό,τι κερδίζεις, χάνεις κάτι άλλο - όσο περισσότερο βιώνουμε εμπειρίες, τόσο λιγότερη αθωότητα έχουμε. Το μοναδικό λουλούδι στα μαλλιά του κοριτσιού στο επίκεντρο της σύνθεσης συμβολίζει την άνθηση αυτού που θα γίνουμε. Κάθε άτομο ανθίζει στον δικό του χρόνο και ρυθμό, φέρει τα δικά του πάθη και διαπράττει τα δικά του λάθη. Ωστόσο, κάτω αριστερά υπάρχει αρκετός χώρος για το κορίτσι της Αθωότητας ώστε να απομακρυνθεί αντί να επιλέξει. Αυτή είναι και η ομορφιά του να είσαι άνθρωπος, η ελευθερία βούλησης στην επιδίωξη της ευτυχίας παρά την οδυνηρή επίγνωση πως είμαστε καταδικασμένοι σε θάνατο χωρίς δυνατότητα διαφυγής...

Η Αθωότητα και οι Θανάσιμες Αμαρτίες, 188.5 x 185,
Mixed Media (κάρβουνο σε χαρτί και ξυλοτυπία), 2019

Το έργο «Εντελέχεια» είναι εμπνευσμένο από την αρχαία ελληνική αντίληψη της ιδανικής ισορροπίας ψυχής και νου. Η ψυχή και ο νους για τον Αριστοτέλη είναι η εντελέχεια του σώματος. Ο νους είναι συνδεδεμένος με τη λογική και τη δημιουργικότητα (πράγματα για τα οποία αξίζει να ζεις), ενώ το θυμικό ή ψυχή που συμβατικά ταυτίζεται με την καρδιά, παράγει συναισθήματα (πράγματα για τα οποία αξίζει να πεθάνεις).

Η σύνθεση αποτελείται από το πορτραίτο μιας γυναίκας σε όψη τριών τετάρτων με το βλέμμα στραμμένο κατευθείαν στον θεατή, ενώ η καρδιά και το μυαλό προσωποποιούνται ως δύο γυναικείες φιγούρες τοποθετημένες στις αντίστοιχες ανατομικές τους θέσεις, σφιχτοκρατώντας η μία την άλλη με απλωμένο χέρι. Η γυναικεία φιγούρα του μυαλού απεικονίζεται σε στάση δυναμικής συσπείρωσης που παραπέμπει στο σχήμα του εγκεφάλου, και με σφριγηλό, μυώδες σώμα που σηματοδοτεί τη δύναμη του μυαλού, σε αντίθεση με την αισθησιακή θηλυπρέπεια της καλλίγραμμης γυναικείας φιγούρας της καρδιάς που αποπνέει τρυφερότητα και συναισθηματισμό. Η αλληλοσυνδεόμενη ευθυγράμμισή τους στο κέντρο της σύνθεσης συμβολίζει τον άρρηκτο συνεκτικό δεσμό τους ως κεντρικό άξονα της ανθρώπινης ύπαρξης και την αλληλεπίδρασή τους. Επαναλαμβανόμενη χρωστική ουσία και στις δύο φιγούρες είναι το κόκκινο χρώμα που σημειολογικά συνδέεται τόσο με το σώμα και το χρώμα του αίματος όσο και με το θυμικό και το συναίσθημα.

Η κολοσσιαία γυναικεία μορφή αποδίδεται εν μέρει με κάρβουνο, ενώ τα μάτια, το κάτω τμήμα του προσώπου, ο λαιμός και οι ώμοι καλύπτονται από επένθετη επιδερμίδα διακοσμημένη με λουλουδάτο μοτίβο ξυλοτυπίας που αναφέρεται μεταφορικά στην άνθιση του ανθρώπου προς την τελείωση, άνθιση που αναπτύσσεται σε διαφορετικές συνθήκες και με διαφορετικό ρυθμό για τον καθένα μας ανάλογα με τα εγγενή, καταγωγικά χαρακτηριστικά του και υπό την καθοριστική επίδραση εξωγενών παραγόντων και επιρροών.

Εντελέχεια, 141 x 118, Mixed Media
(κάρβουνο σε χαρτί, ξυλοτυπία, παστέλ), 2023

Το έργο «Πλάσσειν» υποβλήθηκε στην Biennale Chianciano 2022 και επιλέχθηκε ως ένα από τα καλύτερα 150 έργα τέχνης διεθνώς. Εκτέθηκε στο Μουσείο Τέχνης Chianciano τον Αύγουστο του 2022.

Ο τίτλος συνδέεται άμεσα με την εικονογραφική αφήγηση, καθώς το ρήμα «πλάσσειν» στα αρχαία ελληνικά σημαίνει «πλάθω». Η κάθετη σύνθεση περιλαμβάνει μια γυμνή γυναικεία μορφή, διαγώνια τοποθετημένη εν μέρει μέσα σε ένα κεντρικό τριγωνικό πλαίσιο, και αιωρούμενη ανάμεσα σε δύο κολοσσιαία χέρια. Το τμήμα του γυναικείου σώματος εκτός του κεντρικού τριγώνου, το οποίο συμβολίζει το αυστηρό και περιοριστικό κοινωνικό πλαίσιο, αποδίδεται με κάρβουνο, απεικονίζοντας τη μορφή καθαρή, πριν την αγγίξει η ζωή. Το τμήμα του σώματος που βρίσκεται μέσα στο τριγωνικό πλαίσιο καλύπτεται με επένθετη επιδερμίδα διακοσμημένη με το ίδιο ακριβώς ξυλοτυπικό εικονιστικό μοτίβο όπως και τα κολοσσιαία χέρια που την πλάθουν, τα χέρια των άλλων –και του θεατή– ή του ίδιου του υποκειμένου ή του Θεού. Η ερμηνεία είναι ανοιχτή στον θεατή, αλλά η πρόθεση και διαδικασία της εικονογραφικής σημειολογίας παραμένει η ίδια.

Κατά τη διάρκεια της ζωής μας διαμορφωνόμαστε σωματικά, ψυχικά, συναισθηματικά, διανοητικά από ποικίλες εσωτερικές δυνάμεις και εξωτερικές επιρροές, μετεξελισσόμαστε συνεχώς, ενώ συχνά προσαρμοζόμαστε, ετεροπροσδιοριζόμαστε, ή αφομοιώνόμαστε μέσα στο κοινωνικό σύνολο. Εξωτερικά, στο δέρμα μας, εντυπώνεται ιστορικό ταυτότητας από χρώμα, φύλο, γήρανση, εργασία, κόπωση, ασθένειες και τραυματισμούς. Η εσωτερική διαμόρφωση δεν αποτυπώνει ηλικία, αλλά αντανακλά επιρροές, γνώσεις και εμπειρία με άλλους τρόπους. Είμαστε ένας πολυεπίπεδος καμβάς που εξελίσσεται δυναμικά στον χρόνο και σημαδεύεται από τις βιωματικές εμπειρίες μας.

BIENNALE
CHIANCIANO

CHRYSANTHE MAGGIDIS

Plássein

Mixed Media on Paper: printmaking, pastel, and charcoal | 2019

Πλάσσειν, 108 x 163, Mixed Media
(κάρβουνο σε χαρτί, ξυλοτυπία, παστέλ), 2019

Το έργο «Νηπένθη» αποδίδει μια συμβολική εικαστική αφήγηση της Σισύφειας, αέναης εναλλαγής επιτυχίας κι αποτυχίας, χαράς και λύπης, ευτυχίας και δυστυχίας στη ζωή του ανθρώπου. Ο τίτλος προέρχεται από την ομηρική λέξη *νηπενθές* στην Οδύσσεια (που σημαίνει «όχι πένθος»), ένα αναλγητικό, παυσίλυπο, γλυκό βότανο που η ωραία Ελένη ρίχνει κρυφά στο ποτό του Τηλέμαχου για να απαλύνει προσωρινά τη λύπη του και να γλυκάνει τον πόνο του για τον χαμό του πατέρα του, του Οδυσσέα.

Η σύνθεση αποτελείται από δύο γυναικείες μορφές σε κατοπτρική διάταξη. Η αριστερή μορφή που αποδίδεται με κάρβουνο κάθεται σκλαδόν με σκυμμένο κορμό και το χέρι να κρέμεται μετέωρο κι αδύναμο πάνω στο γόνατό της, ενώ το βλέμμα της είναι απλανές και ένα δάκρυ κυλά στο μάγουλό της. Η στάση του γυμνού σώματος, λυγισμένου από το συναισθηματικό βάρος μιας αποτυχίας, και η πονεμένη έκφραση του προσώπου της εκπέμπουν λύπη, ήττα και αδυναμία – είναι ο εαυτός μας σε πτώση. Η δεξιά γυναικεία μορφή που αποδίδεται με ξυλοτυπία, είναι η Νηπένθη, η οποία αντιπροσωπεύει τον δυναμικό μας εαυτό που μας παρηγορεί και μας ωθεί να ξανασηκωθούμε. Η Νηπένθη φέρει σε όλο της το σώμα ξυλοτυπικά εικονιστικά μοτίβα από ρόζους, χαρακιές, και αύλακες που σημειολογικά παραπέμπουν σε παλιές πληγές και εμπειρίες αποτυπωμένες βαθειά στην επένθετη επιδερμίδα της και μεταφορικά στην ψυχή της. Με αυτήν τη βιωματική πείρα αλλά και με νεανική αύρα κι ενέργεια, όπως υποδηλώνει η γονατιστή στάση του σώματός της, ανασηκώνει το κεφάλι του πληγωμένου της εαυτού ενώ ταυτόχρονα είναι σε κίνηση για να ανασηκωθεί, ενθαρρύνοντας την κατοπτρική της εικόνα να κάνει το ίδιο.

Η παροδική λήθη της οδύνης είναι το κλειδί της επιβίωσης για τον άνθρωπο και η απαρχή κάθε νέας ευκαιρίας στη ζωή – ζούμε γιατί μπορούμε να ξεχνάμε. Ο θάνατος, ωστόσο, είναι το απόλυτο *νηπενθές*...

Νηπένθη, 123 x 139,
Mixed Media (κάρβουνο σε χαρτί, ξυλοτυπία, παστέλ),
2023

Το έργο «Αλίμορφη» απεικονίζει το πορτραίτο μιας γυναικείας μορφής σε μετωπική όψη που κοιτά τον θεατή κατάματα. Η μορφή αποδίδεται εν μέρει με κάρβουνο. Το συγκροτημένο βλέμμα της και η εξωτερική ηρεμία των φυσιολογικών χαρακτηριστικών της έρχονται σε δραματική αντίθεση με το εσωτερικό χάος που επικρατεί στο δεύτερο μισό της σύνθεσης. Ο εσωτερικός της κόσμος κάτω από την αρυτίδωτη επιδερμίδα της και το φαινομενικά ανέκφραστο πρόσωπό της αποδίδεται με ξυλοτυπία σε εικονιστικό μοτίβο τρικυμισμένης θάλασσας που μεταφορικά σηματοδοτεί θυμό, απογοήτευση, χάος και σύγχυση. Οι διάσπαρτες, απαλές γαλάζιες αποχρώσεις των κυμάτων αντανακλούν το έντονο μπλε χρώμα του ματιού της. Τα περιγράμματα των στυλιζαρισμένων κυμάτων δημιουργούν μια συγχρονική κίνηση που οδηγεί το μάτι του θεατή από το κεφάλι στην περιοχή του λαιμού. Εκεί ακριβώς, κάτω από την υπερστερνική εγκοπή, μια κρυμμένη, αλίκυπη φιγούρα, μια μικροαντανάκλαση του κύριου χαρακτήρα μας, παλεύει με τα κύματα του θυμικού και πνίγεται. Είναι οι στιγμές που κρύβουμε μέσα μας τις αγωνίες και τις δυσκολίες που βιώνουμε, και αποφεύγοντας να τις εξωτερικεύσουμε ή να τις μοιραστούμε, απαντάμε «είμαι καλά»...

Αλίμορφη, 127 x 87,

Mixed Media

(κάρβουνο σε χαρτί, ξυλοτυπία, παστέλ),
2023

Το έργο «Λαβωμένη» αποτελεί μια εικαστική αφήγηση της στενής, δυαδικής, αμφίδρομης και διαδραστικής σχέσης μεταξύ του φυσικού σώματος και του εσωτερικού εαυτού μας, συγκεκριμένα δε, στον αγώνα που δίνουμε στη μακρόχρονη, επίπονη και επώδυνη διαδικασία ανάρρωσης και ανάκαμψης από τραύμα, σωματικό ή ψυχικό.

Η σύνθεση αποτελείται από δύο εναγκαλισμένες γυναικείες μορφές μέσα σε έναν αυστηρά πλαισιωμένο, απομονωμένο χώρο: μία σκλαδόν καθιστή μορφή που αποδίδεται με κάρβουνο ως μαύρη σιλουέτα, η οποία κρατά στην αγκαλιά της και παρηγορεί μία άλλη γυναικεία μορφή, πληγωμένη από βέλη, που αποδίδεται με διάκοσμη ξυλοτυπία. Η καθιστή μαύρη μορφή που συμβολίζει τον εσωτερικό εαυτό, απεικονίζεται σε ελαφρώς μεγαλύτερο μέγεθος ως ώριμη, μητρική φιγούρα, ούτως ώστε να προσδίδει μια αίσθηση ηρεμίας, προστασίας και παρηγοριάς στην αγκαλιά της. Αν και το μαύρο, εικαστικά, γίνεται συχνά αντιληπτό με αρνητικό πρόσημο, εδώ σηματοδοτεί, ως χρώμα απόλυτα καθαρό και συμπαγές, τη σταθερή δύναμη του εσωτερικού εαυτού να ξεπερνά τις προκλήσεις, ενώ λόγω της μεταβατικής του ιδιότητας παρηγορεί, προστατεύει και απορροφά τον πόνο και τη λύπη. Η δεύτερη γυναικεία μορφή που αντιπροσωπεύει τη σωματικότητα του εαυτού, φέρει επένθετο ξυλοτυπικό διάκοσμο με το επαναλαμβανόμενο μοτίβο μιας γυναίκας που ουρλιάζει, αντικατοπτρίζοντας και εξωτερικεύοντας έτσι τον σωματικό και ψυχικό πόνο της. Λαβωμένη από βέλη –μια σημειολογική απεικόνιση σωματικού ή συναισθηματικού τραυματισμού– κουρασμένη και νικημένη, όπως υποδηλώνει η γλώσσα του σώματος, αφήνεται στην αγκαλιά του εσωτερικού της εαυτού.

Λαβωμένη,
127 x 107,
Mixed Media
(κάρβουνο σε χαρτί,
ξυλοτυπία, παστέλ),
2019

ΚΕ.Π.Α.Π.
ΔΗΜΟΥ
ΚΟΡΙΝΘΙΩΝ

